

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

Příloha

k usnesení vlády

ze dne 22. února 2010 č. 138

Stanovisko

vlády k návrhu zákona o soudních tlumočnících a soudních překladatelích (sněmovní tisk č. 1039)

Vláda na své schůzi dne 22. února 2010 projednala a posoudila návrh zákona o soudních tlumočnících a soudních překladatelích (sněmovní tisk č. 1039) a vyjádřila s tímto návrhem **nesouhlas**, a to z těchto důvodů:

1. Předložený návrh zákona se snaží dílčím způsobem řešit problém dosavadní právní úpravy postavení a činnosti znalců a tlumočnicků, která již plně nevyhovuje současným potřebám a vývoji v této oblasti, a to oddělením tlumočnické a překladatelské činnosti od činnosti znalecké a její samostatnou právní úpravou. Je zjevné, že samotné vyčlenění právní úpravy činnosti tlumočnicků ze stávajícího zákona není zárukou potřebné kvalitativní změny v této oblasti; navrhované řešení, jak z níže uvedeného vyplývá, trpí celou řadou nejasností, neúplností právní úpravy a neprovázaností s jinými právními předpisy, pro které není způsobitelné splnit deklarovaný účel. Komplexní řešení uvedené problematiky vyžaduje provést důkladnou analýzu současné právní úpravy a širší odbornou diskuzi, ve které by se v rámci připomínkového řízení mohly vyjádřit všechny dotčené subjekty. V této souvislosti vláda upozorňuje, že v rámci Plánu legislativních prací vlády na rok 2010 Ministerstvo spravedlnosti v současné době připravuje věcný záměr nového zákona o znalcích a tlumočnících, který má být předložen vládě v červnu 2010.
2. Návrh zákona v předložené podobě představuje nepřipustnou a z hlediska praxe matoucí nepřímou novelu zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, jakož i nepřímou novelu neurčitého počtu dalších právních předpisů, jak to vyplývá z ustanovení § 48 předloženého návrhu zákona.
3. Návrh zákona vykazuje řadu nedostatků z hlediska věcného obsahu i z hlediska legislativně technického. Například tak z navrhované úpravy překladatelské kanceláře není jasné, kdo bude odpovědný za konkrétní vypracované překlady, zda společníky mohou být pouze překladatelé zapsaní v seznamu, zda se připouští jednočlenné sdružení či právnická osoba apod. Dále například navrhovaná úprava předpokladů pro zapsání do seznamu (§ 4) neobsahuje ani obecnou charakteristiku vhodných osobních vlastností (§ 4 odst. 1 písm. f)) ani žádná kritéria, která budou

při přezkoumání této podmínky hodnocena. Stejně tak z požadavku odborné praxe (§ 4 odst. 4 in fine) není jasné, která doba se za praxi považuje. Zcela nevhodná je formulace ustanovení § 14 ohledně obdobného použití zákona, ze kterého vyplývá, že tlumočník, který byl ustanoven „ad hoc“, se musí pojistit proti odpovědnosti za škodu, opatřit si razítko, vést deník tlumočnicka, platit příspěvky komoře apod. Je tedy zřejmé, aniž to z návrhu zákona vyplývá, že na tlumočnický „ad hoc“ se obdobně nebudou vztahovat všechna ustanovení zákona, ale pouze ta, která by byla výslovně uvedena. Dále například v § 20 odst. 3 je odkazováno na přílohu č. 1, ačkoliv návrh zákona žádnou přílohu neobsahuje, v návrhu zákona chybí zmocnění pro Ministerstvo spravedlnosti k vydání vyhlášky, jejíž vydání je předpokládáno v § 26 odst. 2, odkaz v § 41 odst. 5 na „zákon o kontrole“ je zcela neurčitý; v návrhu je obsažena i řada dalších nedostatků, které by bylo nutno v návrhu zákona napravit.